

det vilde der jo ikke blive, naar vi sinke Sagen ved Udvalgsbehandling paa dette Trin, hvad jeg heller ikke skønner er nødvendigt. Men saa havde jeg hørt noget forinden dette Mødes Begyndelse om, at der var et almindeligt Ønske om Udvalg, og jeg stod da saaledes, at skønt jeg personlig var imod Udvalgs Nedsættelse, vilde jeg dog ikke modsætte mig det, hvis Fler-tallet her i Salen ønskede det. Men nu er Forholdet jo det, at der ikke er Enighed om Nedsættelsen, og der er andre end mig, der mene, at det gælder om at føre Sagen snarest muligt til Fællesudvalg. Derfor vil jeg tillade mig at stemme mod Udvalgs Nedsættelse.

Justitsministeren (Alberti): Efter min Opfattelse, som jeg ogsaa har haft Løjlighed til at gøre gældende i det andet Ting, ligger det i Sagens Natur, at det store Spørgsmaal, der nu ogsaa er blevet rejst her, om de finansielle Virkninger af det foreliggende Forslag, er et Spørgsmaal, som i Virkeligheden først tilfulde kan behandles i Fællesudvalget. Spørgsmaalet om, hvad Reformen vil koste, afhænger nemlig udelukkende af, hvilken Skikkelse Reformen faar, og der er saa store Afvigelser i Opfattelserne hos de to Ting, at ingen endnu er i Stand til at sige blot tilnærmedesvis, hvad Reformen vil koste. Det kan først siges, naar man er kommen saa langt hen i Forhandlingen, at man fra begge Sider saa nogenlunde er paa det rene med, hvor man vil give efter, og hvor man vil staa fast, i det hele taget paa det rene med, hvorledes Reformens endelige Skikkelse vil blive. Først da er Tidspunktet kommet, hvor man kan danne sig en begrundet Mening om, hvad Reformen vil koste. Netop af Hensyn til, at der kan blive saa lang Tid til at overveje dette og andre Spørgsmaal vedrørende denne store og vigtige Sag, forekommer det mig, at det, man paa dette Stadium af Sagen maatte arbejde hen til, var netop at skaffe Fællesudvalget saa lang Tid som muligt til at arbejde i. Skønt jeg maa tilstaa, at det maaske er imod den almindelige Regel, at en Minister udtaler sin Opfattelse af, hvorvidt der bør være Udvalg i en Sag eller ej, vil jeg dog, af Hensyn til Sagens store Vigtighed, tillade mig at anbefale, at Sagen gaar videre uden Benyttelse af noget Udvalg.

Breinholt: Den højtærede Minister udtalte først, at det vilde være umuligt at give et Overslag over denne Sags finan-

sielle Virkninger, al den Stund man endnu ikke vidste, hvordan Loven vilde blive endelig affattet. I saa Henseende maa jeg dog sige, at skønt jeg fuldt vel ved, at der er betydelige Stridspunkter mellem de høje Ting, tror jeg ikke, at disse Stridspunkter, hvad enten de nu afgøres i den ene eller anden Retning, ville faa nogen væsentlig Indflydelse paa Bekostningen. Men selv om jeg skulde tage fejl heri, drejer det sig jo egentlig kun om to Hovedaffattelser, og Beregningen maatte da kunne gøres baade for den ene og den anden Affattelse. — Den højtærede Minister fortsatte med, at han vilde i høj Grad anbefale, at man lod Spørgsmaalet om Bekostningen ligge, indtil man kom til Fællesudvalget, thi det var, gentog han, først naar man saa, hvorledes Affattelsen blev, at man i Virkeligheden kunde gøre en Beregning over Udgifterne. Men saa vilde vi jo heller ikke faa disse Beregninger før i alleryderste Øjeblik. Thi i Fællesudvalget maatte man da være enig om Affattelsen, før Ministeren kunde komme med sine Beregninger over Udgifterne, og da tror jeg, at enhver vil vide, at skal man vente til den Tid, vil det let blive saaledes, at alle ville sige: for sent, og det er et haardt Ord. Man maatte dog, før man gaar hen og stemmer for en Reform, vide, paa den ene Side, hvilken Gavn Befolkningen vil have deraf, og paa den anden Side, hvilke Ofre den vil koste Statskassen og den store Befolkning. Jeg kan derfor ikke forandre min Anskuelse efter at have hørt den ærede Minister, tværtimod gør hans Udtalelse mig end fastere i mit Forsæt om at forlange et Udvalg nedsat.

Nelleman: Jeg kan jo gerne erkende, at der er noget naturligt i det ærede Medlems Standpunkt, nemlig at ville have de finansielle Spørgsmaal klarede, inden Sagen kommer til Fællesudvalg, men det er dog ganske sikkert, at saaledes har man ikke under den hidtidige Behandling forudsat, at det skulde gaa. Jeg synes derfor, at hvis man vilde gøre Modstand imod det, der hidtil har været paatænkt, nemlig at se at blive enig om selve Proceslovens Tekst og først derefter at skride til Drøftelsen af det finansielle Spørgsmaal, saa burde man have gjort det paa et tidligere Tidspunkt af denne Sags Behandling, og da navnlig i Fjor. Nu synes jeg, det er temmelig sildigt at gøre det, thi Fællesudvalget kan jo ikke — som jeg før bemærkede — paaoktroiere Landet nogen Udgift, og der behøves heller ikke nogen ny Bestemmelse for at værne i saa Henseende. Thi